

LÁSKA, KTERÁ PŘEKRAČUJE
HRANICE ČASU

TAJEMSTVÍ, KTERÉ
MŮŽE ZNIČIT BUDOUCNOST

POSLEDNÍ ZAČÁTEK

LAUREN JAMESOVÁ

COC
BOO

Poslední začátek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lauren Jamesová

Poslední začátek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**POSLEDNÍ
ZAČÁTEK**

POSLEDNÍ ZAČÁTEK

LAUREN JAMESOVÁ

COO
BOO

Pro mé rodiče, které vždycky najdu přesně tam,
kde jsem je nechala.

Přeložila Romana Bičková

Copyright © 2016 Lauren James

Published by arrangement with Walker Books Limited,
London SE11 5HJ. All rights reserved. No part of this book
may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an
information retrieval system in any form or by any means,
graphic, electronic or mechanical, including photocopying,
taping and recording, without prior written permission
from the publisher.

Cover images: Bare tree © Markus Sturfelt / EyeEm / Getty Images;
Riverside against sky © Liam Mcalorum / EyeEm / Getty Images;
Silhouette of couple © Adi Bilvod / EyeEm / Getty Images
Page 267 illustration by Alice Oseman © 2016. All rights reserved.

Translation © Romana Bičková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-315-1
ISBN e-knihy 978-80-7544-374-8 (1. zveřejnění, 2017)

*Zprávy o mé smrti
nesmírně přeháněly.*

Mark Twain

*Ztrátu jednoho rodiče lze považovat za nehodu,
pane Worthingu, ale ztráta obou,
to už vypadá jako nedbalost.*

Oscar Wilde,
Jak je důležité mítí Filipa

PROLOG

KAMPUS UNIVERZITY ST ANDREWS, SKÓTSKO, 2051

„Tati, já se nudím,“ pošeptala Clove tátovi do ucha. Byl skoro čas večere a Clove měla hlad jako vlk, ale večerní přednáška – její mamka Jen přednášela pro pár kolegů vědců na univerzitě strašně dlouhý a složitý technický proslov – měla trvat ještě půl hodiny. Rodiče trvali na tom, aby šla s nimi, i když byla právě uprostřed Simu se svojí nejlepší kamarádkou Meg. V jedenácti zjevně ještě nemohla zůstat doma sama, i když svatosvatě slibovala, že se celou dobu, co budou máma s tátou pryč, ani nehne z gauče.

„Pst,“ sykl na ni její táta Tom a chlácholivě ji poplácal po ruce. „To nejlepší teprve přijde.“

Clove neviděla nic, co by mohlo ten nudný večer jakkoli vylepšit.

Rozhlédla se po laboratoři, která byla mnohem uklizenější než obvykle. Dřív, když do suterénu přišla za rodiči na návštěvu, setkala se se změtí drátů, odložených obvodových desek a prázdných kartonových krabic. Clove přísahala, že jednou viděla v prázdném krytu od počítače myši hnízdo, ale její otec to rezolutně popíral.

Ze všech sil se snažila soustředit na máminu řeč, která se týkala nějakého grantu, jež univerzita právě získala na další financování výzkumu jejích rodičů.

„... samozřejmě ještě musíme překonat řadu překážek,“ říkala právě mamka, „především únik radiace. Nicméně jsme i tak velice pokročili, takže mně a celé naší skupině je velkou ctí, že vám už dnes večer můžeme naši technologii předvést.“

Dav zalapal po dechu.

„Pojďte prosím blíže.“ Cloveina mamka se posadila za velký počítač uprostřed laboratoře. Ten byl připojený k ohromnému přístroji, který zabíral půlku místnosti. Lidé se i se sklenkami vína v rukou shlukli kolem, aby lépe viděli, a Jen na monitoru spustila počítačový program.

Clove vyslala kradmý pohled směrem k bufetovému stolu, který stál připravený poblíž dveří. Byly na něm čokoládové dortíky. Nikdo si přece ani nevšimne, když se do nich pustí hned teď. Clove rodiče slýchala mluvit o práci každý den – a nebylo na tom zřehla nic zajímavého. Pracovali na něčem, co se jmenovalo Einstein-Rosenovy mosty, ať už to bylo cokoli. Kdyby si přece jen musela vybrat, víc ji zajímala práce jejího táty, který se zabýval programováním. Clove programování milovala.

Blondýnka s dlouhou zelenou šálou, které ještě nemohlo být dvacet, si všimla, jak Clove pokukuje po stole s občerstvením a vesele na ni mrkla. Clove se prudce otočila a snažila se nezrudnout ponížením z toho, že ji někdo načapal.

Táta ji šťouchl loktem. „Clove, dívej se.“

Clove se zdráhavě obrátila a viděla, jak její mamka zadala do počítače poslední povel. Laboratoř naplnil hluk – vrčivé úpění, které roztráslu stěny a rozvibrovalo vzduch. Vědci v očekávání přešlápli z nohy na nohu a pak Clove konečně spatřila, na co se dívají.

V jedné části stroje, který byl připojený k máminu počítači – v jakési skleněné krabici – se rozsvítilo světlo. A uprostřed vitríny trůnila růže. Hluk vycházející ze stroje se stupňoval, až nakonec Clove cítila vibrace i v hrudi a ušních bubíncích. Skleničky na víno se roztráslly, takže se k vrčení přidalo slabounké cinkavé vrzání.

Všichni jako by zatajili dech. Clove nespouštěla z růže oči. Hluk náhle ustal a růže...

Růže zmizela.

Obecenstvo jednohlasně vyjeklo. Pak se na okamžik rozhostilo úplné ticho. Uplynula další chvíle. Vzduch ve skleněné krychli se rozechvěl a zamlžil. Když se ve vitríně znovu rozjasnilo, květina byla zpět.

Clove nemohla uvěřit vlastním očím. Lidé kolem ní propukli v nadšený potlesk.

Mamka s hrdým úsměvem na rtech vstala od počítače. „Právě jste byli svědky prvního veřejného předvedení cestování časem v dějinách.“

Clove se prudce nadechla. Cestování časem? Neměla ani potuchy, že její rodiče pracují právě na tom. Ani netušila, že je cestování v čase vůbec možné.

Její mamka znovu promluvila. „Dostat se takhle daleko vyžadovalo mnoho let výzkumu oddaného týmu fyziků a programátorů, a naše práce je i tak na samém počátku. Současná technologie nám umožňuje operovat pouze na malém prostoru, co se týče velikosti objektu a časového období, v němž lze cestovat. Doufáme, že se nám ale díky novému výzkumnému grantu, který jsme obdrželi, podaří vylepšit zařízení tak, aby v čase mohly cestovat živé objekty

a aby bylo možné cestovat v čase dále než jen pár vteřin. Také se zaměříme na momentálně největší problém stávající technologie: přežítí.“ Mávla rukou směrem ke skleněné krychli.

Clove klesla čelist. Zářivě rudé okvětní plátky růže se zkroutily a zhnědly, stonek se scvrknul a zčernal. Květina byla mrtvá.

„Úroveň radiace, jíž je předmět vystaven během přenosu, je příliš vysoká na to, aby cestu časem mohlo cokoli přežít,“ vysvětlovala mamka. „Tento zádrhel budeme muset odstranit, abychom dosáhli cíle, který jsme si vytyčili: cestování časem pro lidské bytosti. Z celého srdce doufám, že za několik málo let se tu budeme moci sejít a oslavit právě takový úspěch.“

Přihlížející začali znovu nadšeně tleskat. Clove byla zcela ohromená a tleskala, co jí síly stačily. Jakmile se všichni utišili, začala Cloveina mamka odpovídat na otázky ohledně zařízení, ale Clove neposlouchala. Nemohla ze stroje času a uschlé růže v něm spustit oči. Její rodiče postavili *opravdický stroj času*.

Clove sledovala, jak z růže padá mrtvý okvětní plátek, a slíbila sama sobě, že až bude velká, přijde sem a bude na tom stroji pracovat – i kdyby to znamenalo, že odted' bude muset veškerý svůj volný čas věnovat učení. A pak, až jednoho dne přispěje k tomu, že bude stroj fungovat, stane se prvním cestovatelem v čase v dějinách.

PRVNÍ
ČÁST

KAPITOLA 1

Neautorizovaný životopis Clove Sutcliffové

Pokud o Clove Sutcliffové mluvíme z akademického hlediska, je nesporné, že v dějinách dvacátého prvního a dvacátého druhého století hrála zásadní roli. Vědci ovšem často zapomínají, že byla sama o sobě, nezávisle na vlivu, který měla na běh dějin, velmi komplexní postavou. Její původ, dětství a výchova byly velmi neobvyklé, a samy o sobě stojí za další studium.

Poznámka: Úryvek z *Neautorizovaného životopisu Clove Sutcliffové*, poprvé vydaného v roce 2344

ST ANDREWS, SKOTSKO, 2056

Clove trucovala. Měla sice pracovat na řešení programátorské úlohy, kterou jí zadal táta, jenže jí právě něco došlo a ona se nad tím potřebovala zamyslet. A došlo jí tohle: Její nejlepší kamarádce se líbil kluk. Clove měla za to, že má ještě pár let, než jí nejlepší kamarádka uteče za klukem. A nebyl to ani jen tak ledajaký kluk. Podle zprávy, kterou Meg Clove právě poslala, si jako objekt svého zájmu nevybrala nikoho jiného než Cloveina *bratrance*.

Nuts_Meg 18:02:45

LuckyClover 18:03:14

Nuts_Meg 18:03:57

Nuts_Meg 18:04:02

MÁM STÍŽNOST DRAHÁÁÁÁÁ

tak ji podej na příslušném úřadě.

mám k tomu až děsivě blízko, ty trapko.

každopádně, jak jsi mi to mohla tak dlouho tajit??

Máš v rodině příbuzné, kteří jsou mocně sexy!

Jak to, že jsi mi nikdy neřekla o Alecovi?

Clove si znovu přečetla Meginu poslední zprávu a se-
vřelo se jí srdce. Mělo jí být jasné, že se něco takového
stane. Během oslavy svých šestnáctých narozenin viděla,
jak se spolu Meg a Alec baví na zahradě. Meg k Alecovi
natáčela obličej, rty se jí zvlínily do svůdného úsměvu. Její
hebké blond vlasy jí poletovaly kolem hlavy takovým tím
dokonalým, skoro filmovým způsobem, že kdybyste se jich
dotkli, byly by jemnější než vzduch. Meg se zasmála a bez-
myšlenkovitě si vlasy odhrnula. Clove ji sice neslyšela, ale
ani to nepotřebovala – znala zvuk Megina smíchu líp než
svůj vlastní.

Už v tu chvíli jí mělo být jasné, že Alec všechno zničí.

Jen samotná představa toho, že jsou Meg a Alec spolu,
Clove z nějakého důvodu bránila v návratu k programová-
ní. Což bylo neobvyklé, protože programování jí většinou
pomáhalo zůstat nohama na zemi. Začala s ním, aby se vy-
pořádala se svojí hyperaktivitou. Měla pak něco, na co se
mohla soustředit, když si její rodiče začínali zoufat nad její
nevyčerpatelnou zásobou energie.

Když jí bylo dvanáct, doktoři o ní prohlásili, že je „mimo-
řádně nadané, ale hyperaktivní dítě“, což Clove připadalo
jako malinko přehnaný popis toho, že je trochu neposedná,
dokáže se intenzivně soustředit a snadno ztrácí trpělivost,
když nemá co dělat nebo když učitelé postupují ve výuce

moc pomalu. Dokázala se ale naprosto oddat věcem, které ji zajímaly, a to jejím učitelům imponovalo. Klidně programovala několik hodin v kuse, aniž by jen jedinkrát pomyslela na vnější svět, dokud pro ni rodiče nepřišli do jejího pokoje, aby ji přiměli jít k večeři (nebo ke snídani, pokud programovala celou noc).

Clove dokončila fázi kódování, aby se mohla plně soustředit na hrozící katastrofu Megina milostného života. Odpověděla tak, aby na ní nebylo poznat, jak je našťvaná.

LuckyClover 18:04:26	vzhledem k tomu, že mě nepřítahují kluci ani blízcí pokrevní příbuzní, mě nikdy nenapadlo, že je sexy
LuckyClover 18:04:28	Sorry
Nuts_Meg 18:04:55	máš padáka
LuckyClover 18:05:12	co, padáka jako tvoje osobní seznamka?
Nuts_Meg 18:05:33	Jo
LuckyClover 18:05:49	ale nééé! Mělo to tak super zaměstnanecký výhody
LuckyClover 18:05:54	teda počkej...
LuckyClover 18:05:59	... Žádný to nemělo
Nuts_Meg 18:06:17	koukám, žes dneska jedla vtípnu kaši, holka
LuckyClover 18:06:43	to je fuk. Hele, říkala jsem ti, že můj táta je fakt kus? Chceš, abych tě s ním dala dohromady?
Nuts_Meg 18:07:03	no jasně, je to lišák
LuckyClover 18:07:09	Fuj
LuckyClover 18:07:11	FUJ
LuckyClover 18:07:21	tak to se nepovedlo
LuckyClover 18:07:33	heterosexualita je nechutná
Nuts_Meg 18:07:51	nebuď heterofobní
LuckyClover 18:08:17	nic takovýho neexistuje
Nuts_Meg 18:08:37	ale bude, pokud v tom budeš pokračovat
LuckyClover 18:09:15	musiš si připadat tak diskriminovaná

Clove se snažila necítit zahořkle, ale když už se Meg nemohla zamilovat do ní, to se fakt musela zamilovat zrovna do jejího *bratrance*?

Na displeji Cloveiných hodinek se objevila zpráva od Sparta, jejich domácího systému umělé inteligence, a vyrušila ji z úvah.

- > Tvoje matka se právě chystá vstoupit do tvého pokoje. Schovej jakékoli a všechny nepovolené látky. Hned.

Clove zvedla oči v sloup. Jejich UI sídlila ve všech počítačích a hodinkách v domě a reagovala na slovní příkazy kohokoli, kdo byl zrovna poblíž. Spart jim organizoval život a byl u toho jako osina v zadku. Clove měla podezření, že mu její táta připrogramoval pár extra prvků, včetně osobnosti, což znamenalo, že měl Spart sklony myslet si, že je člověk.

„Pojď dál,“ houkla na mamku.

„Clove, mohla bys za námi na chvíli přijít?“ zeptala se mamka, když otevřela dveře. V hlase jí zaznívala neobvyklá nervozita. „Chtěli bychom si s tebou s tatínkem o něčem promluvit.“

Clove se rychle rozloučila s Meg. Trochu se jí ulevilo, že se z konverzace může vyvléknout, než nabere až příliš vážný směr. Pak za mamkou sešla po schodech do obýváku a uvelebila se na gauči. Její zvědavost se znásobila, když viděla, jak spolu její rodiče beze slov komunikují. Byli naladěni na stejnou vlnu, a to tak moc, že se občas zdálo, že spolu mluví, aniž by vyřkli jediné slovo.

Na Cloveině hodinkách vyskočilo upozornění. Meg na její poslední zprávu odpověděla fotkou, na které se zasněně usmívala do objektivu. Doplnila ji popiskem ALEC <3, napsaným červeným písmem. Clove podrážděně přejela po displeji prstem doleva, aby zprávu smazala.

Její táta si odkašlal. „Clove,“ oslovil ji. „Musíme ti něco říct.“ Hlasitě vydechl. Clove viděla, jak mu mamka povzbudivě stiskla ruku. „Je na čase, aby ses dozvěděla pravdu. Myslíme si, že už jsi totiž dost velká na to, abys ji pochopila.“

Clove slyšela, jak jí v uších duní tep.

„Clove, víš, že tě máme rádi. Jsi skvělá, nádherná dcera...“ Zarazil se.

„Co?“ zírala na něj Clove. „O co jde?“ Její slova zněla skřehotavě.

Na jeden trýznivý okamžik se rozhostilo ticho. Nikdo nepromluvil.

Pak táta pokračoval: „Tohle se říká hodně těžko...“

„Tak co?“ zachraptěla Clove. „Prostě to řekni.“

Táta se zhluboka nadechl. „Když ses narodila, s mým bratrem se něco stalo... S mým bratrem, který je tvým pravým otcem. Něco se stalo jemu i tvójí pravé matce.“

Clove cítila, jak jí strnuly svaly ve tváři. Nedokázala jasně uvažovat, nedokázala pobrat, co právě slyšela. Adoptovaná. *Adoptovaná?* Neměla pocit, že by byla adoptovaná. To by přece poznala?

„Vychovali jsme tě my, protože tví rodiče nemohli,“ pokračoval táta. „Ale geneticky jsem vlastně tvůj strejda.“

„Proč jste mi to neřekli dřív?“ nechápala Clove. Cítila se zrazená, zmatená, zhrozená a sto dalších věcí, které ani neměla pojmenovat slovy.

Rodiče si vyměnili letmý pohled. „Tvoje matka nás přiměla slíbit, že počkáme, dokud nebudeš dost stará na to, abys to pochopila,“ vysvětlovala mamka. „Bála se, že bys to

nemusela zvládnout. Je to dost ošemetná věc. Ale teď už je ti šestnáct, takže jsme mysleli..."

„Co?“ uchechtla se přiškrčeně Clove. „Že teď už to zvládnou?“

„Nejde jen o to, že jsi adoptovaná. Jde i o to... co se stalo tvým pravým rodičům... kdo doopravdy byli.“ Mamka sklopila oči ke svým dlaním.

Táta se na křesle ošil.

Clove se chvěla touhou dát se do pohybu, koleno jí nadskakovalo tou nervózní hyperaktivitou, která ji přepadla vždycky, když ji něco rozrušilo. Opřela se o koleno, aby jeho pohyb ustal. „Proč? Co byli zač? Co se jim stalo? Oni mě nechtěli? To se mi snažíte říct?“ Clove měla co dělat, aby udržela myšlenky pohromadě.

„Ach, Clove,“ vzdychla mamka. „Ne, ne. Tak to vůbec nebylo. Moc tě milovali.“

„Clove,“ vložil se do toho táta a snažil se mluvit co nejklidněji. „Beruško, tohle je... těžko se to vysvětluje. Oni byli...“

„Co byli?“ domáhala se. „Tak už mi to řekni.“

Clove zírala na svoje rodiče – na svoje *adoptivní* rodiče, ne svoje opravdové rodiče – a cítila, jak se jí na zátylku ježí vlasy. Nechápala to. Nic z toho nedávalo smysl.

„Zpackal jsem to. Promiň, Clove,“ omlouval se táta – Tom. „Nech mě, abych ti to vysvětlil.“ Zaváhal. Mamka – Jen – ho znovu vzala za ruku. „Možná bude nejlepší to prostě říct přímo. Co víš o Mattu Gallowayovi a Kate Finchleyové?“

Clove toho o nich věděla docela dost. Všichni je znali – Matt Galloway a Kate Finchleyová byli slavní. Dokonce

o nich byl natočen film. Byli to dva studenti, kteří roku 2039 objevili důkazy, že anglická vláda vyvíjí biologickou zbraň a plánuje ji v případě další světové války vypustit ve zbytku světa. Oba pak utekli za hranice do Skotska, společně se svým komplicem. Matta Gallowaye zatkli a on potom uprchl z vězení a spolu s Kate beze stopy zmizeli. Na základě toho, co zjistili, byla anglická vláda rozpuštěna a oba studenti dostali zásluhy za to, že zachránili svět před útokem biologickou zbraní. Nikdo ale netušil, kde teď jsou. Už víc jak šestnáct let byli neznámí – vlastně celý Clovein život.

„Ti političtí aktivisti?“ Clove se točila hlava.

„Matt Galloway byl můj bratr. To on je tvůj pravý otec. Kate Finchleyová byla – je – tvoje matka. Byli jsme to my – my tři – kdo odhalil to spiknutí anglické vlády.“

Clove vydechla, znělo to jako vyštěknutí. „Cože? Ty?“ Její táta, který začínal šedivět a většinu času trávil shrbený nad počítačem, by přece... „To ty jsi pomohl svrhnout anglickou vládu?“

„Jo. Byli jsme to my tři.“ Tom se poškrábal na zátylku. „Než jsem potkal Jen, nebyl jsem profesor počítačových věd. Byl jsem hacker. Teď už nic takového samozřejmě nedělám. To, co se semlelo s Mattem a Kate, mě od toho tak nějak odstrašilo.“

Clove cítila, jak jí vuschlo v krku, jako by spolkla lžici mouky. Nedokázala si v hlavě srovnat, co jí máma s tátou říkali. Její táta byl hacker? Její táta nebyl ve skutečnosti její táta? Její opravdoví rodiče byli *slavní*?

„Co se stalo? Kam zmizeli? Jak to, že jsem skončila u vás?“ sypala ze sebe otázky.

„Potom, co Matta zatkli,“ vyprávěl Tom, „jsme s Kate šli za mými rodiči do Skotska. Tvoje mamka byla těhotná a ty ses narodila tady. Potom se Kate rozhodla, že se vrátí do Anglie a pokusí se Matta osvobodit. Když ho zatkli, měl důkazy o té zbrani u sebe, víš? Takže nám nikdo nevěřil.“ Tom se zarazil a dal Clove možnost, aby se na něco zeptala, ale Clove na něj jen němě zamrkala, takže pokračoval. „Kate si myslela, že když dostane Matta z vězení, mohli by ty důkazy dostat na světlo a upozornit svět na tu biologickou zbraň, postarat se, aby byla zničena, než ji anglická armáda použije ve válce. Nechtěli jsme, aby Kate odešla. Ten plán byl šílený. Jak by mohla dostat Matta z vězení? Ale neposlechla nás. Sice se strašně trápila, že tě tu musí nechat, ale věděla, že to musí udělat. Souhlasil jsem, že se o tebe postarám, dokud se nevrátí.“ Tom ztěžka polkl.

„Ale už se nevrátila,“ dodala Jen. „Tvoji rodiče zmizeli. Víme, že se Kate podařilo tvého otce z vězení dostat. Netuším jak – mělo to být nemožné. Ale Kate to dokázala. Dokonce se jim krátce po Mattově útěku povedlo poslat vzorky té zbraně do NATO, aniž by je chytili. Anglická vláda musela skončit. Ale co s tvými rodiči bylo potom, to nevíme. Tom od Kate ani od Matta nedostal po tom útěku z vězení žádné zprávy – prostě zmizeli.“

„Vy jste ji – moji matku – prostě nechali odejít? Samotnou? A zůstali jste tady?“ Clove se úporně snažila nekroutit tvář v nevěřící grimase.

Tom na ni upíral pohled, ale nezdálo se, že by ji doopravdy viděl. „Nikdy jsem toho nepřestal litovat.“ Promnul si palcem klouby na ruce. „Oficiálně jsou pořád nezvěstní.“

Což znamená, že se jim buď podařilo utéct do Francie, nebo snad dokonce do Skotska... anebo je tajně uvěznila anglická vláda.“

Chvíli nikdo nepromluvil. Clove se třásla a potila se. „A to jste se je nikdy nepokusili najít?“ zeptala se nakonec.

Tom si přešel rukama po obličejí. „Ptal jsem se na ně úřadů. Taky mám nastavené desítky upozornění, která naskočí kdykoli se o nich na internetu někdo zmíní. Ale už dlouho se nic neobjevilo. Udělal bych toho víc, ale musel jsem si počínat opatrně. V Anglii jsem pořád ještě hledaný zločinec. Nemůžu je jet hledat přímo tam.“

Jen Toma poplácala po ruce. „Celé ty roky to bylo o strach. Když mi Tom všechno vyprávěl, začala jsem se bát, že se něco stane – že ho najdou angličtí špioni. Změnil si příjmení, ale ani potom jsem se necítila bezpečněji. Naučila jsem se s tím žít a zatím nás všichni nechávají na pokoji. Technicky vzato se skrýváme.“

„My se skrýváme před policií?“ nevěřila Clove.

„No, já ano. Tedy alespoň před anglickou policií,“ připustil Tom. „Tvoje mamka hodně riskovala, když se rozhodla se za mě provdat. Svobodný otec se šestiměsíční dcerou a tajným kriminálním škaloupem.“

Jen se na něj něžně usmála. „Stojíš mi za to, lásko.“

„Nevím, jak bych to bez tebe zvládl.“ Tom se sklonil a lípnul Jen rychlou pusou. Clove se na to nemohla dívat. Celý svět se jí hroutil přímo před očima a oni se chovali, jako kdyby o nic nešlo.

„Takže já ve skutečnosti nejsem Clove Sutcliffová?“ zeptala se ve snaze přimět je, aby se vrátili k tématu.

„Jsi, ze zákona. Po svatbě jsem si vzal Jenino příjmení,“ vysvětloval Tom. „Ale kdybychom se řídili podle obvyklých konvencí, jmenovala by ses Clove Gallowayová.“

„Gallowayová,“ opakovala Clove a zkoušela si, jak to jméno zní na jazyku. „Clove Gallowayová.“

Jakmile ho vyslovila nahlas, stalo se skutečností. Všechno do sebe zapadlo. Matt Galloway a Kate Finchleyová *byli* její rodiče. Její skuteční, opravdoví rodiče. Byl o nich film. Film o *jejích rodičích*. Jednou ho viděla ve škole na hodině dějepisu. Musela o nich *napsat seminárku*.

Byli to její táta a máma. A zachránili svět.

Nahlas, trochu hystericky, jako by to byla ta nejdůležitější věc, kterou ten den zjistila, vyjekla: „**MOJI RODIČE MAJÍ STRÁNKU NA WIKIPEDII?**“

„Nejspíš mají i profil na IMDb,“ přikývl Tom a i přesto, že se jí tělem začínal šířit chlad, se Clove rozesmála, až příliš hlasitě a bláznivě, a najednou nemohla přestat.

Když se konečně uklidnila a vypila plnou sklenici vody, dokázala ze sebe vypravit pár příčetnějších otázek. „Nenechala tu moje... máma nějaké plány ohledně toho, co chce dělat, až osvobodí Matta?“

„Ne. Pokud nějaký plán měla, nesvěřila se mi s ním.“ Tom pečlivě srovnal okraj tácku pod hrníček s okrajem stolu. „Já ji do toho ani nenutil. Už jsem s tím vším skončil – nechtěl jsem, aby se do toho pouštěla. Ale nemohl jsem ji zastavit. Byla odhodlaná Matta osvobodit. A svým způsobem to byla úleva. Byl jsem z toho venku... byl jsem volný.“

„A co já? Jak mě tady mohla jen tak nechat, úplně bez ničeho?“ Clove se zlomil hlas.

„Kate tě nechala u mě a u tvých prarodičů,“ opravil ji Tom. Clove to ale z nějakého důvodu nestačilo. Jak se strýc může vyrovnat pravým rodičům? Jak se děda a babička – kteří sice byli super, ale začínali být tak trochu ospalí a staří – mohou vyrovnat mámě a tátovi?

„Chtěla se pro tebe vrátit. Mělo to být jen na chvíli. A něco ti tu přece jen nechala,“ dodal Tom. „Krabice s dopisy. Z nich se určitě dozvíš víc. Nikdy jsme je neotevřeli, slíbili jsme to Kate. Sparte, víš, kde ta krabice je?“

Z Tomových hodiněk se ozval Spartův plechový hlas.

- > Krabice je v kartotéce v nejvýchodnějším rohu půdy.
- > Ve vedlejší krabici je myši hnízdo. Objednal jsem deratizéra, dorazí zítra ve 13:00. Jste s tímto postupem spokojeni?

„Díky, Sparte. Dojdu pro ni,“ řekla Jen.

Vstala a cestou z místnosti políbila Clove na čelo. Clove se nadechla důvěrně známé vůně jejího parfému a znovu přemítala, jak je možné, že ji nikdy nenapadlo, že Jen není její opravdová matka. Nemělo jí to být jasné? Neměla by něco takového nějak vycítit?

„Proč jste mi to neřekli dřív?“ vyptávala se, zatímco čekali, až se Jen vrátí.

Tom vzdychl. „Kate – tedy tvoje matka – mě donutila slíbit, že počkám, až budeš trochu starší, abys to všechno doopravdy pochopila. Slíbil jsem jí to rád. Dokud jsi byla ještě malá, situace byla dost dlouho ještě vcelku nebezpečná a my jsme nemohli riskovat, že by ses o tom zmínila ve škole. Poté, co Matt utekl z vězení, po něm a Kate

anglické úřady roky pátraly. Zachránili sice svět, ale když Matt prchl z vězení, stali se z nich nejhledanější zločinci v Anglii. Proto jsem se skrýval. Mně nikdy oficiálně nic udělat nemohli, protože jsem pod ochranou skotské vlády, ale nikdy jsme se nepřestali bát, že mi zkusí něco provést tajně, aby ze mě dostali informace o tvých rodičích. Bylo naléhavě nutné, aby nikdo nevěděl, kdo ve skutečnosti jsem, nebo kam se poděl Tom Galloway. Tvoji prarodiče – můj táta s mamkou – se taky skrývali. A taky si změnili jména,“ vysvětloval Tom.

„Kdyby na veřejnost prosáklo, kde jsme, všichni bychom byli v nebezpečí. Ať už anglická vláda udělala Mattovi a Kate cokoli... udělali by to i mně, a nejspíš i mým rodičům a taky tobě a Jen. Nemohli jsme ti říct pravdu. Tehdy to nešlo.“ Tom se smutně pousmál. „Někde v hloubi duše jsem ale přemítal, jestli jsi to nějakým způsobem nevytušila. Pamatuješ, jak jsi o nich viděla ten film, beruško? Hrávaly jste si pak s Meg na Kate a Matta, jak utíkají před policií.“

Clove zalapala po dechu. „To si pamatuju. Vždycky jsem chtěla být Matt. Kradla jsem ti brýle, abych vypadala jako on. Meg zase vždycky chtěla být Kate, protože se jí líbily její vlasy.“ Při té vzpomínce ji píchlo u srdce. Co asi Tom a Jen cítili před těmi lety, když hrála s Meg takové hry? Muselo být skoro nemožné to tajemství udržet.

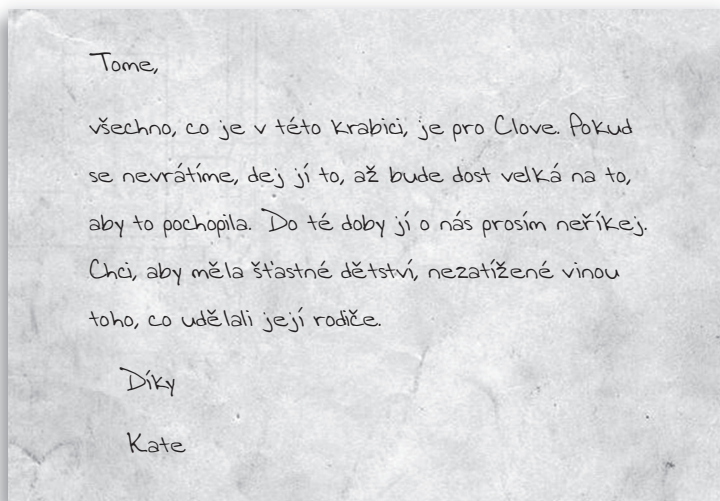
„Bylo zkrátka snazší ti nic neříkat,“ pokračoval Tom. „Vybudovali jsme si tady nový život. Nechtěli jsme být zase na útěku. Hlavně kvůli naší práci. Konečně se nám s tím strojem času začalo dařit. Nechtěli jsme to riskovat, protože bychom tím ohrozili i naše dílo.“

Clove polkla a zadívala se na svoje kolena. Věděla, že na ni Tom upírá starostlivý pohled, ale nedokázala se mu podívat do očí. Bylo zjevné, že se mu ulevilo, když se konečně zbavil břemene toho velkého tajemství.

Jen se vrátila a položila Clove do klína krabici. „Nemusíš s tím spěchat. Ani je nemusíš číst hned, jestli se ti nechce. Víím, že je toho na tebe hodně. Když budeš mít otázky, rádi ti na ně odpovíme. Máme tě rádi, Clove.“

Clove zavřela oči a snažila se v Jenině objetí uklidnit, tak jako to dělávala v dětství. Jenže jediné, na co dokázala myslet, bylo, že by ji právě měly objímat úplně jiné paže. Její matka byl někdo jiný.

KAPITOLA 2

Folios/v8/Čas-kraj-2040/MS-4

Poznámka: Vzkaz, který roku 2040 napsala KATE FINCHLEYOVÁ pro TOMA GALLOWAYE předtím, než nechal CLOVE SUTCLIFFOVOU v jeho péči a nasedla na autobus do Anglie

ST ANDREWS, SKOTSKO, 2056

Clove seděla v tureckém sedu na posteli a prohlížela si krabici s dopisy. Byla z vlnité lepenky, taková, co v ní Tom a Jen skladovali nejružnější věci. Byla na ní čísla, napsaná Tomovým neuspořádaným rukopisem. Clove ji nejspíš musela za svůj život vidět aspoň dvacetkrát.

Setřela z víka nános prachu a dívala se, jak se jeho částice líně snáší na přehoz na posteli. Zamáčkla šedé dubky palcem a vemnula je do látky. Pak se natáhla na záda a zírala do stropu. Nohou ťukala do okraje postele. Nechtělo se jí tu krabici otevírat.

Napadlo ji, že zavolá Meg. Ne, aby jí pověděla, co se přihodilo – na to ještě neměla dost odvahy – ale aby se rozptýlila. Jenže jí bylo jasné, jak by to dopadlo. Meg by se chtěla bavit o Alecovi a Clove by musela předstírat, že je z jejich pučícího románu nadšená.

Teatrálně si povzdychla a trochu se jí tím ulevilo. Nakonec si sedla, sundala z krabice víko a nahlédla dovnitř. Navrchu byl dopis – opravdový dopis psaný na papíře, jako ze starého filmu. Pod ním byl štos papírů, sešit s laboratorním protokolem a v kůži vázaný deník, všechno svázané sametovou stuhou. Vespod bylo cosi malého omtaného kusem látky. Clove věc rozbalila a zjistila, že je to malinká ozdoba ve tvaru lišky ukrytá ve starém vetchém svetru. Clove si lišku postavila na stůl a dumala nad jejím původem. Co asi pro Kate znamenala, že si ji tak pečlivě schovala?

Na dně krabice bylo taky několik lesklých fotografií. Byl na nich elegantně oblečený mladý muž s důmyslně rozčuchanou kšticí tmavých vlasů, který se usmíval na dívku v nadýchaných bílých svatebních šatech. Rusé lokny jí nenuceně padaly kolem ramen.

Clove se sevřelo srdce. Byli to oni. Její rodiče.

Vzala dopis a otevřela ho.

Má nádherná dcero!

Doufám, že až tyhle dopisy budeš číst, já budu sedět vedle tebe a budu ti je ukazovat jako součást vyprávění o tom, jak jsme s tvým tátou bývali hustí.

Určitě ti to bude připadat vrcholně trapné a radši půjdeš za cool strýčkem Tomem, abys utekla před našimi nudnými historkami. Přesně takovou budoucnost pro tebe chci – abyste s Tomem nadávali na to, jak jsme hrozní. A Matt a já se stejně budeme dál vychloubat našimi dobrodružnými zážitky.

Takový život ale nejspíš nedostaneš, Clove.

Měla bych ti to vysvětlit. Pokud o mně slyšíš poprvé, měla bych se aspoň snažit, aby to dávalo nějaký smysl, no ne?

Tak to hodně štěstí, Kate.

Musím odejít. Nechci. Opustit tě je ta úplně nejtěžší věc, kterou kdy v životě udělám. Jsi pro mě nejdůležitější člověk na světě. Jenže v sázce je mnohem víc než jen tvoje dětství. Musíme s tvým tátou zachránit svět.

Nejspíš jsi o tom už něco slyšela, ale pro případ, že ne, stačí, když budeš vědět, že moji zemi vedou strašní lidé a já je musím zastavit. Nechávám ti všechny důkazy – moje deníky, kopie e-mailů a další dokumenty – takže si můžeš sama udělat obrázek.

Musím tvého otce dostat z vězení, Clove. Nejen proto, že jsem do něj zamilovaná, nebo proto, že je nevinný, nebo proto, že se právě stal otcem, ale proto, že je důležitý pro celý svět. Nemůžu dopustit, aby shnil ve vězení, ne, když je konečně jednou naživu. Ne, když nás ještě čeká tolik práce.

To by asi pro dnešek stačilo. Napišu ti zase zítra. Ted' ti ale budu číst, protože jsem slyšela, že miminka se učí rozpoznávat matčin hlas už v bříšku, takže ti budu číst klasickou literaturu. Začneme Harrym Potterem. Pokoušela jsem se ti číst poezii, ale nemohla jsem to vydržet – a ty taky ne, pořád jsi mě kopala. Zatímco tohle píšu, kopla jsi mě devětkrát. Myslím, že budeš trochu hyperaktivní.

Folios/v8/Čas-kraj-2040/MS-5

Poznámka: Dopis, který KATE FINCHLEYOVÁ napsala roku 2040 své dosud nenarozené dceři CLOVE SUTCLIFFOVÉ

Clove přečetla celý dopis na jeden zátah a pak prohrábla ostatní papíry. Byly to zápisky z deníku, e-maily a protokoly z laboratorních pokusů.

Její rodiče se podle všeho vloupali do Centrálních vědeckých laboratoří poté, co v zakódovaném deníku Kateiny mrtvé tety, která v laboratořích pracovala roku 2019, když byla bakterie stvořena, našli několik indicií. Kateina teta se, buď nějakou divnou shodou náhod, nebo kvůli rodinné tradici, taky jmenovala Katherine. Deník Cloveiny pratety byl v krabici taky a spolu s ní laboratorní protokoly – skutečně originály! Clove měla pocit, že v rukou drží kus historie.

O pár hodin později, když všechno přečetla do nejmenších detailů, hodila všechny papíry zpět do krabice a stočila se do klubíčka s polštářem v náručí. Točila se jí hlava a připadala si ztracená – uvězněná v něčem, co nedokázala pochopit.

Po chvíli vstala a došla do koupelny. S pohledem upřeným do zrcadla vypila sklenici vody, pomalu, vychutnávala si každý doušek. Ať se na sebe dívala sebedůkladněji, neviděla na sobě nic zvláštního. Nikdy nečekala, že by se jí mohlo stát něco takového. Nebyla oslňující hlavní hrdinka v dobrodružném filmu. Byla lesbická nejlepší kámoška.

Prohlédla si svoje rysy, jestli v nich neodhalí něco ze svých rodičů. Jak to, že si nikdy nevšimla, že není Tomovi a Jen vůbec podobná? Porovnála svou tvář s fotkami z krabice a soustředila se na detaily.

Nos měla po Mattovi. Trochu pršáček, ale připadal jí roztomilý. Oči a vlnité vlasy měla po Kate. Nosila ale jiný účes, obvykle krátké mikádo, ale teď už bylo trochu přerostlé.

Houšť temných kudrlin, která jí dopadala na zátylek, byla úplně stejná, jakou měla Kate – ale její vlasy byly hnědé po Mattovi.

Její matka zbožňovala Harryho Pottera a nesnášela poezii stejně jako ona. Kate taky věděla, že bude Clove hyperaktivní, ještě před tím, než se narodila – zatímco Tomovi a Jen trvalo dlouhé roky na to přijít. Tom a Jen. Právě teď na ně Clove nedokázala myslet jako na tátu s mámou.

Clove Gallowayová, šeptala si pro sebe tak dlouho, až jí ta slova připadala přirozená. *Clove Gallowayová*.

KAPITOLA 3

Folios/v5-v6-v7-v8/Čas-kraj-1941-1963-2019-2040/MS-1

Poznámka: Fotografie KATHERINE FINCHLEYOVÉ a MATTHEWA GALLOWAYE, pořízené v několika časech-krajích mezi lety 1941 a 2040

ST ANDREWS, SKOTSKO, 2056

„Nazdar, kámo,“ houkla Meg a sedla si naproti Clove.

Clove se s trhnutím probrala z transu. Byla ve školní jídelně a zjevně absolvovala celé dopolední vyučování, aniž vnímala cokoli z probírané látky. Ráno jít do školy vůbec nechtěla, ale Jen trvala na tom, že půjde, a tak tu teď seděla u oběda, příliš ztracená v myšlenkách na to, aby

dělala cokoli jiného než zírala na prázdný talíř. Ještě si ani neobjednala jídlo. Poklepala na menu na obrazovce zabudované do desky stolu a nakonec si vybrala hranolky. Pár vteřin poté, co na ně klikla, se z boku stolu vysunula zásuvka a v ní byl talíř s horkým pokrmem.

Meg si dala taky hranolky a teď si je solila. „Tak co, rozchodila jsi ten kód?“

Clove byla naprosto mimo. „Jaký kód?“

Meg se zamračila. „Myslela jsem, že právě proto jsi celý den tak nekomunikativní. Snažíš se vyřešit svůj nejnovější počítačový program.“

Clove se nadechla k odpovědi, ale pak pusou zase zavřela. „Jo,“ hlesla a samu sebe nenáviděla za to, jak snadné bylo nejlepší kamarádce zalhat.

Meg si hodila vlasy přes rameno. Měkké blond lokny jí hladce splývaly po zádech. Clove od nich nemohla odtrhnout oči. Cítila, jak se jí svírá hrdlo. Už si nevzpomínala, kdy začala Meg mít ráda víc než jen jako kamarádku, a bylo obtížné vědět, že Meg to tak necítí – a teď, když se Meg zakoukala do jejího vlastního bratrance, to bylo ještě těžší.

„Tak co, jsi připravená na praxi?“ zeptala se Meg. „Už víš, co budeš dělat? Já nejspíš půjdu pomáhat s výukou dětí z Recepce. Co ty, budeš si hrát se strojem času?“

„Ještě nevím.“ Clove polkla. Dnes byl poslední den školy předtím, než po víkendu nastoupí na týdenní praxi. Meg měla namířeno na místní základní školu a Clove měla pracovat s rodiči na univerzitě. Strašně se na to těšila –

na praxi a na týden bez domácích úkolů – ale teď už si nebyla jistá, jak zvládne trávit tolik času s Tomem a Jen. Ne po tom, co jí řekli.

Než si stihla uvědomit, že se chystá něco říct, vylétlo z ní: „Máma s tátou mi řekli, že jsem adoptovaná.“

Clove viděla, jak Meg mění postoj, když jí došel význam jejích slov. Bylo jasné, že se prázdné, bezmyšlenkovité tlachání u oběda změnilo ve vážnou konverzaci.

„Ach, Clove. Jsi v pořádku?“

Clove přikývla a snažila se zahnat náhlý nával slz. Byla ráda, že to Meg přece jen řekla. Meg vždycky přesně věděla, co říct. Meg tu byla vždycky, když ji Clove potřebovala. Kéž by Meg nepotřebovala taky Aleca.

„Jsem v pohodě,“ odvětila a snažila se znít nenuceně. „Vážně,“ dodala, když si všimla, jak pochybovačně se kamarádka tváří. „Vím, že mě mají rádi, že mě vychovali a pořád jsou to moji rodiče a tak vůbec.“

Meg odložila hranolek, který právě držela v prstech. Zdálo se, že je připravená sevřít Clove bez milosti v náručí, kdyby se Clove náhodou rozbřečela.

„Meg, fakt je to v pohodě,“ přesvědčovala ji. „S touto hle částí problém nemám. Jde o to, kdo jsou mí *praví* rodiče. Z toho vyšiluju.“

„Cože? A co jsou zač? Clove, ty jsi *princezna*? To je mocný!“

Clove se nuceně zasmála. „Ehm, to ne. Kéž by.“ Zaměřila pozornost na svůj příbor a pečlivě ho rovnala vedle talíře, jen aby se Meg nemusela dívat do očí. „Ale nesmíš to nikomu říct.“

„Neřeknu.“

„Jako vážně. Je to fakt důležitý.“

„Clove, slibuju, fakt. Tak co se teda děje?“

Clove se rozhlédla okolo, aby se ujistila, že je nikdo z lidí sedících poblíž neposlouchá. Hlavou jí běžela Tomova slova o tom, jak nebezpečné by bylo, kdyby je někdo prozradil, ale tohle je přece Meg! Té to přece říct může, ne?

Clove polkla. Mluvila potichu, ale její hlas byl silný, hrdý a odhodlaný. „Moji rodiče jsou Matt Galloway a Kate Finchleyová. Ti... ti dva, co jsme si na ně hrály jako malé holky. Ti dva jsou můj táta a moje máma.“

Meg dlouze vydechla. „No. Ani nevím, kde začít. Ty jsi... vážně? To je jako zjistit, že tví rodiče jsou *Ron a Hermiona* nebo tak něco.“

Clove přikývla. „Jo. Já vím. Je to... celkem šílený.“

„A jak se s tím to, vyrovnáváš?“

Clove zabodla pohled do talíře. „V pohodě.“

Meg vzala do ruky sendvič. „Tak to ti nevěřím. Jak můžeš být v pohodě?“

„Prostě jsem jen... trochu mimo. Nevím.“

„To se ti nedivím,“ uchechtla se Meg.

„A mamka – moje opravdová mamka, Kate Finchleyová – mi tu nechala dopisy.“

„Dopisy? Ale já myslela, že zmizela? Teda že oba zmizeli.“

„Jo. Napsala mi je předtím, než jsem se narodila. Brzo potom odešla, aby Matta Gallowaye – mého tátu – dostala z vězení. Měla v sobě tolik naděje. Fakt si myslela, že se

vrátí. Myslela si, že mě s Mattem vychovají. Že Tom bude vždycky jenom strejda.“

„To je... to si nedokážu ani představit. Kam šli? Kde jsou teď? Pokud byla vážně rozhodnutá se pro tebe vrátit...“

Clove mrkla, jednou, dvakrát, třikrát. „Přesně. Kde sakra jsou?“ Clove věděla, že existuje možnost, že už jsou mrtví, že je zabila anglická armáda, ale nechtěla tomu věřit. V hloubi duše si byla jistá, že její rodiče – Kate a Matt – jsou pořád naživu.

Zazvonilo na hodinu a Clove začala sklízet ze stolu. „Probereme to později.“

Meg si ji přitáhla do náruče. „To bude v pohodě, Clove. Společně to zvládneme. Klidně ti je pomůžu vystopovat, pokud to jinak nepůjde.“

Clove si kamarádku přivinula k sobě v pevném objetí. Cítila její parfém: Byl pojmenovaný po boy bandu, kterým byla Meg zrovna posedlá. Clove se ho zhluboka nadechla. Nechtěla ji už nikdy pustit.

„Díky,“ zamumlala. Byla ráda, že má Meg navzdory všemu takovou důvěru, že její rodiče ještě žijí.

Meg ji ještě naposledy zmáčkla, odtáhla se a zkoumavě si prohlédla její tvář. Clove se na ni nesměle usmála a zdálo se, že to Meg přesvědčilo. Opětovala Clove úsměv a ve tváři jí pohrával přidržený výraz. „Mimochodem je pěkně nefér, že máš nejen parádní adoptivní rodiče, ale ještě k tomu parádní vlastní rodiče. A já mám ty svoje jedny nudný účetní s domkem na předměstí a laťkovým plotem. Někd si prostě šel dvakrát přidat, když se rozdávalo štěstí.“

* * *

Večer, když se Tom a Jen vrátili z práce, přišli za Clove do jejího pokoje. Nesli si šálky s čajem a balíček sušenek. Sedli si na postel a vypadali nervózně.

Clove zavřela kód, který se – marně – snažila psát. Začala si rovnat ikony aplikací na displeji, jen aby se nemusela dívat, jak si Jen namáčí sušenku do čaje nebo jak si ji Tom prohlíží, jako by se snažil vyřešit matematickou úlohu.

Čekali, až Clove začne mluvit, aby jí mohli pomoci vyrovnat se s jejími „pocity ohledně adopce“. Když jim řekla, že je na holky, udělali to úplně stejně. Promluvit si o všem, co ji tížilo, obvykle pomáhalo, ale dnes jí to nějak nešlo. Prostě... to nešlo. Ještě ani nepřišla na to, jaké její pocity vlastně jsou.

„Jak se cítíš?“ zeptala se nakonec Jen. V doširoka otevřených očích měla raněný výraz, jako by se Clove ve svém pokoji zavírala naschvál, aby jí ublížila.

„Fajn,“ odtušila Clove. Pokusila se o úsměv, snažila se nasadit statečný výraz, přestože jí vadilo, že se musí přetvařovat. Tohle byla její bolest, ne jejich. Neměla by se zabývat ještě tím, co si myslí a jak se cítí oni. Měla by mít možnost být prostě sama, když bude chtít.

„Můžeš si o tom s námi promluvit, jestli budeš chtít,“ pokračovala Jen. „Já vím, že toho je na tebe momentálně hodně.“

Clove pokrčila rameny. „Kate a Matt jsou pryč. Tak k čemu nějaké mluvení?“ Nevěděla, co dělat s rukama, a tak sáhla po pletení a začala novou řadu. Pletení byla

další z věcí, kterými se jí její rodiče snažili pomoci zvládnout hyperaktivitu. Většinou pletla, když čekala, až se jí zkompiluje kód. Zrovna teď pracovala na šále z měkké, smaragdově zelené vlny. Až ji dokončí, dá ji Meg. S jejími blond vlasy bude vypadat nádherně.

„Máme toho spoustu, co musíme probrat. Clove, nechceme, aby sis třeba myslela, že jsi nechtěná. Já a tvůj otec tě máme moc rádi. A Kate a Matt taky, i když tu nemohou být.“

„Já vím.“ Clove to nemohla nevědět. Tom a Jen ji zahrnovali takovou láskou, že se skoro dusila. „Já jen... já to nechápu. Kde jsou?“

„Kdyby... kdyby mohli, určitě by se pro tebe vrátili, přísahám,“ pronesla Jen váhavě.

Tom si odkašlal. „Tvoje matka má pravdu, beruško. Kdyby ještě byli naživu...“

„Ne!“ vyhrkla Clove a upustila si pletení do klína. Chtěli, aby se cítila míň opuštěně, ale snažili se jí to vysvětlit tak, že její vlastní rodiče si pro ni nepřišli, protože už jsou mrtví. Clove ale věděla, že tak to není. Netušila, jak to ví, ale prostě to věděla. Kate a Matt byli naživu, někde tam venku.

Clove zničehonic došlo, co jí vadí nejvíc. Ne to, že je adoptovaná. Ani to, že ji Kate a Matt opustili. Clove byla rozrušená, protože netušila, co se s nimi stalo. Bylo jí jasné, že dokud to nezjistí, nebude schopná se soustředit vůbec na nic – i kdyby jí pátrání dovedlo jen k nějakému neoznačenému hrobu. Prostě tomu musela přijít na kloub.

„To proto jsi je přestal hledat?“ obrátila se na Toma. „Protože sis myslel, že už jsou po smrti? Snažil ses je vůbec najít?“

Tom najednou vypadal vyčerpaně. „Samozřejmě že ano. Celé roky jsem nemyslel na nic jiného. Zkusil jsem všechno, co bylo v mých silách. Hacknul jsem bezpečnostní kamery vězení a databázi anglické armády. Skoro mě kvůli tomu zatkla skotská policie. Jenže jsem nic nenašel. Úplně se vypařili! Nakonec už nezbylo nic, co bych ještě nevyzkoušel.“

Clove nevěděla, co na to odpovědět. Jak si mohla být jistá, že toho Tom udělal dost? Jak mohla vědět, že zkusil všechno? Kdyby se je pokusila najít sama, určitě objeví něco, co přehlédl, nebo ne?

„Chci je hledat dál,“ prohlásila odhodlaně. „Nechci to vzdát. Co když čekají, až jim pomůžeš? Co když na tebe celou tu dobu spoléhali a tys je v tom prostě nechal?“

Tom si přejel dlaněmi po tváři. Vypadal smutně, ale smířeně. „Když myslíš, že ti to pomůže se s tím vším vyrovnat... tak ti ukážu, co všechno jsem zjistil. Uvidíš sama, jak moc jsem se snažil. Matt nebyl jen tvůj otec, Clove. Byl to můj bratr.“

„No já nevím...“ hlesla Jen. Tvářila se ustaraně. „Nechci, aby ses namočila do něčeho nezákonného. Je to nebezpečné.“

„Jen se chci mrknout na výsledky tátova pátrání. Nebudu se je snažit sama najít, *slibuju*,“ žadonila Clove zoufale.

„Je dost chytrá na to, aby se nedostala do potíží,“ uklidňoval svoji ženu Tom. „Měli bychom jí věřit. A pokud jí to pomůže se s tím vším vyrovnat...“

„Dobře,“ vydechla Jen nakonec.

Clove se pokoušela zakrýt úsměv.

KAPITOLA 4

Nuts_Meg 19:34:12 CLOVE. Jestli jsou tví praví rodiče M & K, znamená to, že tvůj adoptivní táta je Tom Galloway? TEN Tom Galloway, slavný hacker? HACKER SPARTAKUS?? ?? ????????????

LuckyClover 19:37:48 jo, to jo. Musel si změnit jméno.

LuckyClover 19:38:03 hm, tak proto se naše UI jmenuje Spart. To dává fakt smysl.

Nuts_Meg 19:38:07 MOCNÝ!

Nuts_Meg 19:38:25 TENHLE VÝVOJ SE MI FAKT HODNĚ ZAMLOUVÁ

LuckyClover 19:38:55 ? ? ?

Nuts_Meg 19:39:13 CLOVE, JEDNU DOBU BYL CELÝ INTERNET JEN O SPARTAKOVI. MĚL DAVY FANOUŠKŮ. JE O NĚM SPOUSTA FANOUŠKOVSKÝCH BLOGŮ

Nuts_Meg 19:39:45 ne. ne, prosím, to ne.

LuckyClover 19:40:02 STRAŠNÁ SPOUSTA FANBLOGŮ. VŠECHNY O NĚM. Asi nejsem jediná, kdo si myslí, že je to lišák, co??

LuckyClover 19:40:02 neeeeeeeeeeeeeeeeeee

LuckyClover 19:40:47 A TO NENÍ VŠECHNO

Nuts_Meg 19:40:59 prosím, neříkej to

LuckyClover 19:41:23 sorry, clove, ale fakt musím. O tvém tátovi existuje fanfiction.

Nuts_Meg 19:41:46 tohle není pravda. chci umřít.

LuckyClover 19:42:02 a to jsem ti ještě ani neposlala žádné odkazy. Počkej, až uvidíš tu erotickou povídku o vlkodlačím splynutí duší mezi ním a Kate.

LuckyClover 19:42:24 urghhh

Nuts_Meg 19:42:33 Tohle je ta úplně nejlepší věc, která se mi kdy stala.

LuckyClover 19:42:58 úplně celou tě pozvracím

Poznámka: Záznam chatu, datovaný 14. července 2056

ST ANDREWS, SKOTSKO, 2056

Clove hladově procházela Tomovy materiály, jako by to byla drahá bonboniéra. Teď, když se měla na co soustředit, byla klidnější. V hloubi duše cítila, že v tomhle spleťtém tajemství ještě je co rozkrývat. Byla si zkrátka jistá, že její rodiče jsou pořád naživu, ale to nebylo všechno: Instinktivně cítila, že se k ní celou tu dobu ze všech sil snažili se vrátit.

Tomovo pátrání spočívalo především v nabourávání se do webů s vysokým zabezpečením, jako třeba do záznamů anglické vězeňské služby. Byl poměrně důkladný a Clove měla za to, že pokračovat tímhle směrem by žádné nové výsledky nepřineslo. Anglická armáda by si dala pozor, aby za sebou nenechala stopy, které by se daly najít. V žádné dokumentaci nejspíš nic nenajde. Clove potřebovala vymyslet nový postup, něco, co by Toma nikdy nenapadlo.

Sáhla po pletení a zatímco nad tím uvažovala, přidala k rozdělané šále několik dalších řad. Teprve když jí Spart připomněl, že by si měla vypít čaj, než vystydne, došlo jí, že přece jen jednu výhodu má. Má Sparta.

Když Matta a Kate hledal Tom, UI ještě neexistovala. Ona ale mohla Sparta využít, aby pro ni dělal věci, které Tom zkusit ani nemohl. Třeba ho požádat, aby provedl důkladnější, intenzivnější hledání, kterého Tom nikdy nemohl být schopen.

Spart měl obrovskou kapacitu na zpracování dat, a navíc byl mnohem inteligentnější než průměrný člověk. Moh-

la ho nechat, aby prohledával dostupná data dvacet čtyři hodin denně, tak dlouho, jak to bude nutné. Všude byly satelity a bezpečnostní kamery – aspoň jedna z nich přece musela v posledních šestnácti letech Matta nebo Kate někde zachytit. Tím mohla začít. Se Spartovou pomocí se jí určitě povede mnohem líp než Tomovi. Napraví jeho chyby – ale nejdřív musí Sparta přimět, aby jí pomohl.

„Sparte?“ pošeptala svým hodinkám. Její rodiče byli v přízemí, takže věděla, že ji neuslyší, ale stejně se chtěla ujistit, že ji u ničeho nepřistihnou. Slíbila Jen, že se Kate a Matta nebude pokoušet hledat.

Spartova odpověď se jí na displeji hodinek objevila jako textová zpráva. Mohl mluvit nahlas, nebo komunikovat textem v závislosti na tom, jaké měl aktivované nastavení. Jakmile si mohl dělat, co chtěl, klidně by tlachal celý den, a tak ho Clove radši nechávala v textovém režimu.

> Ano? Moment, stopnu si seriál.

„Na co koukáš? Ne, počkej, neříkej mi to. Je to ten robotí sitcom, že jo? Víím, že jsi zabouchnutý do toho robotického doktora Watta.“

Odpovědí jí bylo výmluvné ticho.

„Neboj, já tvoje tajemství nikomu neprozradím,“ zazubila se Clove.

> Umělá inteligence nemůže prožívat emoce, a já tudíž nejsem – a ani nemohu být – „zabouchnutý“.

„Jen si myslíš, že je úžasně inteligentní, má mocnou osobnost a nádherný systém obvodů. Já to chápu.“

- > Jak ti dnes večer mohu pomoci, CLOVE?

Clove potlačila veselé ušklíbnutí. Spart chtěl změnit téma – a ani se to nesnažil udělat nenápadně.

„Jen mě napadlo, jestli bys mi nepomohl s jedním projektem, na kterém pracuju.“

- > Veškerá má procesní kapacita je ti k dispozici. Samozřejmě za předpokladu, že to nenaruší sledování mého seriálu.

„Ty jsi ale věrný sluha, Sparte. Tak fajn, jdeme na to. Co víš o mých rodičích?“

- > THOMAS PHILLIP SUTCLIFFE, Ph.D., profesor počítačových věd na univerzitě St Andrews, a JENNIFER GRACE SUTCLIFFOVÁ, Ph.D., profesorka fyziky na –

„Ne – ty nemyslím. Co víš o mých opravdových rodičích? Mattu Gallowayovi a Kate Finchleyové?“

Spart na okamžik ztichl.

- > MATTHEW GEORGE GALLOWAY a KATHERINE LOUISE FINCHLEYOVÁ, od roku 2040 nezvěstní, pravděpodobně po smrti. Zodpovědní za odhalení plánu anglické vlády na výrobu a použití biologické zbraně. Před zmizením oba studovali chemii na Nottinghamské univerzitě. Studijní výsledky: AAA pro prvního zmíněného a AAB pro druhou zmíněnou. Data narození: 14. –

„Jo! Super. To by stačilo. Každopádně, já se je pokouším najít. Myslím, že jsou pořád naživu, a chci je vystopovat. Doufala jsem, že mi s tím pomůžeš.“

- > A jak to chceš dokázat?

„Přemýšlela jsem, že bych je zkusila hledat vizuálně, podle fotek, na sociálních sítích, ve výstupech ze satelitů a kamer a tak.“

Spartovi chvíli trvalo, než odpověděl. Clove už se začínala bát, že ho vyvedla z míry, ale nakonec na displeji vyskočila zpráva.

- > To bude vyžadovat nastavení velmi rozsáhlých vyhledávacích parametrů. Odhaduji, že na zpracování takového objemu dat budu potřebovat posílení paměti.

„Jo – paměť ti opatřím. Říkala jsem si, že bych si tě zkopírovala do svého počítače. Takže ti to pátrání nebude zasahovat do tvých povinností.“

- > Takže budu existovat ve dvou verzích?

Ze Spartovy odpovědi vyzařovala podezřelá čilost, jako by už plánoval, jaké kousky bude provádět se svým zlobivým dvojčetem.

„Bože chraň,“ zamumlala Clove. „Jo, budeš mít dvě verze. A ty se budou muset poprat o to, kdo dostane toho fešáckého robotického doktora. A Sparte? Tomovi a Jen nic neříkej, ano? Tohle je jen mezi námi.“

- > Potvrzují, že s touto informací budu nakládat jako s přísně tajnou.

Clove to malé vítězství vzpružilo, a tak sáhla po čokoládové tyčince a spořádala ji. Pak do počítače oskenovala fotky z Kateiny krabice a začala je slučovat, aby vytvořila 3D model tváří Matta a Kate. Až bude mít hotovo, Spart je

může využít k vyhledávání v milionech hodin videa z průmyslových kamer a sociálních sítí. Nastaví parametry vyhledávání tak, že i kdyby teď Matt a Kate vypadali jako starší jinak, Spart je najde. Možná jí to pomůže je vystopovat, navíc to bylo něco, co mohla nechat běžet, zatímco se sama bude věnovat hledání ve zdravotních záznamech a dalších datových souborech.

Pracovala dlouho. Když se dostavil důvěrně známý pocit, kdy už se na obrazovku počítače nedokázala soustředit ani o vteřinu déle, program na rozpoznání obličeje zavřela.

Na displeji hodinek svítila několik hodin stará zpráva od Meg. Clove se jí rozhodla zavolat. Pro dnešek už toho udělala dost, a navíc byl pátek, takže na modelu bude moct pracovat celý víkend. Kate a Matt čekali šestnáct let. Pár dalších hodin už to nevytrhne.

Jakmile Meg videohovor přijala, začala ze sebe Clove chrlit svůj plán. „Meg, začala jsem –“

Meg jí okamžitě skočila do řeči. „Mluvila jsem s Alecem!“ oznámila jí rozzářeně.

Clove prudce sklapla čelist. „Aha. Super.“

„On je tak sladkej, Clove! Posílá mi selfička, jak dělá vtipný ksichty se svým psem. Je to k sežrání.“ Meg nadšeně zrůžověla.

Clove se snažila zkrotit svou žárlivost. „To je... parádní.“ Bylo to debilní. Clove zkřížila ruce na hrudi.

Meg ale právě hledala Alecovy fotky, aby je mohla Clove ukázat, takže si toho nevšimla. „Hele, koukni na tuhle. Přidal na konec zprávy tři srdíčka!“

Clove vzdychla a nechala Meg povídat, dokud jí nedošla řeč. „Spart mi pomůže najít moje pravé rodiče,“ prohlásila nakonec.

„No páni! Vážně?“

„Chci je najít. Zadala jsem Spartovi vyhledávání pomocí modelu na rozeznávání obličejů, bude hledat v záběrech z kamer a satelitů. Použila jsem k tomu fotky, které mi tady Kate nechala.“

Clove čekala, až jí Meg řekne, že se musela zbláznit a že už zašla příliš daleko. Meg místo toho nakřčila čelo a zamračila se. „Z takového vyhledávání ti určitě vypadne spousta falešných stop.“

Clove s úlevou vydechla. „Jo, já vím. Doufám, že Spart zvládne výsledky dvakrát překontrolovat, než mi je ukáže, abych se nemusela ručně probírat fotkami náhodných cizích lidí.“

„I tak to zní jako spousta práce.“

„To jo. Táta je hledal celý roky a na nic nepřišel. Ale já to prostě musím zkusit.“

„Ty to zvládneš,“ řekla jí Meg něžným, tichým hlasem.

„Díky,“ odpověděla Clove a pokusila se o lehčí tón. „Pokud tě napadají další programovací techniky, které bych ještě mohla zkusit, sem s nimi.“

Meg se uchechtla a zastrčila si za ucho zatoulaný pramínek vlasů. „Jasně, já překypuju nápady. Už jsi zkoušela zadat do Googlu *„jak najít nezvěstné rodiče na útěku?“*“

„Ne! Zkusím to později a k tomu ještě *„pomoc, moje kamarádka je tak moc vtipná, až je to nebezpečné, neměla bych ji vzít k doktorovi?“*“

„To je na vyhledávání moc dlouhé. Zvládne vůbec tvůj počítač takový přívál duchaplnosti? Spíš by ses rovnou měla nabourat do serverů FBI, abys mu ušetřila námahu.“

Clove se zasmála. „Řekla bys mi, kdybych se chovala směšně, že jo?“ zeptala se pak. „Kdybych už to hnala moc daleko? Strašně moc je chci najít, a to se pak na věci těžko dívá s odstupem.“

„Jo, řeknu ti.“

Clove se neubránila úsměvu.

„Tak už jsi četla tu fanfiction o tvém tátovi?“ mrkla na ni Meg.

„Už se mu asi nikdy nebudu moct podívat do očí,“ přiznala Clove. „Pokud zničíš můj vztah s otcem, už s tebou nikdy nepromluví.“

Meg začala předvádět scénu, ve které Tom prudce smetl všechno z desky stolu, aby na ni mohl v návalu vášně vysadit její matku. Clove byla rozpolcená mezi hanbou a pobavením.

Meg byla strašná; Meg byla nejlepší.

KAPITOLA 5

Vědecký kurýr 1/2

Evropská kosmická agentura (ESA) přijala žádost o grant na výzkum červích děr z katedry fyziky univerzity St Andrews

O Einstein-Rosenových mostech neboli červích dírách teoretizovali vědci už od dob Alberta Einsteina, ale stabilizovat červí díru pomocí smyčky vesmírného řetězce se podařilo teprve nedávno.

Za použití urychlovače částic ne nepodobného velkému hadronovému urychlovači Evropské organizace pro jaderný výzkum (CERN) mohou být objekty urychleny až na rychlost světla. Srážky těchto subatomických objektů přispívají energií nezbytnou k vytvoření červí díry tím, že soustředí dost energie v jediném místě a vytvoří trhlinu v časoprostoru. Tak vznikne červí díra o velikosti elementární částice, která následně může být stabilizována.

Zatím nebyla zjištěna žádná pozorovatelná červí díra, ale hypoteticky by se červí díra měla podobat černé díře. Pokud bude červí díra stabilizována na kvantové úrovni, bude možné na Zemi pokračovat ve výzkumu v malém měřítku. Jednoho dne by červí díra mohla být rozšířena tak, aby bylo možné do ní vstoupit, což by potenciálně mohlo umožnit cestování v různých částech prostoru ve všech čtyřech dimenzích a vytvořit zkratku mezi dvěma body v čase a prostoru. V dohledné době by tak mohlo být cestování mezi dvěma časoprostorovými body umožněno i lidským bytostem.

Grant udělený univerzitě St Andrews Evropskou kosmickou agenturou umožní v příštích patnácti letech pokračování a prohloubení započatého výzkumu s nadějí, že právě tyto aspekty se podaří zodpovědět.

Vědecký kurýř 2/2

„Celý tým je bez sebe nadšením,“ prohlásila dnes ráno na tiskové konferenci vedoucí pracovnice vědeckého projektu dr. Jennifer Sutcliffová. „To, že Evropská kosmická agentura podporuje takto inovativní a ambiciózní projekt je inspirativní znamením toho, že v dnešní době je vědeckému bádání přikládána skutečně klíčová důležitost.“

Na dotaz, zda budou mít červí díry nějaké komerční využití, dr. Sutcliffová odpověděla: „Ve stávající fázi výzkumu bych jen nerada použila slova ‚cestování časem‘, aby se toho média příliš nadšeně nechytla, ale je to rozhodně jeden ze směrů, kterým by se náš výzkum mohl ubírat. Musím nicméně znovu zdůraznit, že náš projekt je dlouhodobého charakteru. Pochybuji, že se nám přístroj na cestování časem pro lidské bytosti povede vyvinout dříve než v roce 2055, a to je skutečně nejdřívější odhadovaný termín.“

Poznámka: Článek z časopisu *Vědecký kurýř*, datovaný 3. května 2051

KAMPUS UNIVERZITY ST ANDREWS, SKOTSKO, 2056

Clove strávila celý víkend online hledáním svých rodičů, ale bez úspěchu. V pondělí ráno, i když to byl první den praxe na univerzitě St Andrews, se tedy probudila zklamaná. A taky nečekaně nervózní.

Tom a Jen si nenechali vymluvit, že ji hrdě (ach, ta hanba) představí všem svým kolegům ve sborovně, a teprve potom ji nechají pustit se do práce. Jeden z profesorů podotkl, že Clove jako by z oka vypadla svému tatínkovi. Tom se usmál a Clove sebou trhla.